

Publicerad 2013-05-14 20:59 av Lärling

Inledningen till en föreläsning som jag haft om bemötande av sörjande människor. Föreläsningen var riktad till blivande mäklare. Här har jag i första hand tänkt på sörjande som förlorat någon genom döden. Par som skiljs/flyttar isär kan ha liknande upplevelser

Att gå vidare

Nu har hon bestämt sig. Inte för att alla frågar. Utan för att tiden är inne. Ett år har hon bott kvar i huset efter makens död. Hon har bott där ensam med alla minnen, alla spår efter sin livskamrat, med allt som hörde ihop med dem och allt de gjort tillsammans. I huset har också deras gemensamma barn växt upp, det var därför de gjorde i ordning ett rum i källaren och ett rum delades till två. Ja, hela huset vittnar om deras gemensamma liv.

För att inte tala om trädgården. Undrar om den inte är svårast att lämna, tänker hon. Allt de har planterat, rivit bort, tagit ner, börjat om. Och staketet de satte upp den där varma sommaren, vad skojigt det var, mitt i allt slit.

Men nu har hon genomlevt ett år i huset och trädgården, gråtit, känt ensamheten, längtat, börjat rensa i hans garderob, bland hans papper, i garaget. Nu kan hon flytta. Hon flyr inte springande därifrån, som hon ibland känt att hon skulle vilja göra. Nej, hon ska lugnt sortera, slänga, packa, ta avsked av hus, trädgård och grannar. Det är dags nu.

Sedan ska hon stänga dörren efter sig. Beslutsamt, med tacksamhet och med en viss nyfikenhet inför sitt nya boende och liv.

Hennes önskan är att så småningom kunna gå förbi. Se att andra bor där nu, se att det är andra gardiner i fönstren, känna igen buskarna de planterat, ytterdörren de målade, och att den stora vackra björken är borta. Varför?!

Naturligtvis kommer det att kännas; vemodigt, ensamt, orättvist, sorgligt. Men hon vill klara av att gå förbi, tillåta sig känna det hon känner, men också kunna gå vidare. Kliva in i sitt nya boende och känna att det här är hennes hem nu. Och att där få gråta och sakna och samtidigt glädjas över det nya och att det faktiskt finns en framtid.

Det är det sorgen är till för. Att i minne, tanke, samtal och känsla kunna vandra, utan ängslan, mellan det som varit och det som är.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lärling med Poeter.se id #44165 innehar upphovsrätten